

Skepsis of backlash over de zedenzaak in Oude Pekela?

Bejamin Rossen, destijds nog doctoraal student aan de Vrije Universiteit van Amsterdam, schreef zijn scriptie en boek over het fenomeen van satanisch ritueel misbruik en noemde het : Zedenangst.

De titel geeft inderdaad wel aan hoe de schrijver van dit boek over het verschijnsel van satanisch ritueel misbruik denkt.

De grote lijn in zijn verhaal is zijn opvatting dat de calvinistische en dus preutse Nederlanders te gauw panieken over situaties waarin sprake is van normen overschrijdende seksuele relaties.

Het bestaan van satanisch ritueel misbruik wijst hij van de hand. Hij vindt dan dat er sprake is van massahysterie.

Ten behoeve van zijn scriptie/boek Zedenangst, neemt Rossen de gebeurtenissen omtrent dit fenomeen in 1986 en 1987 in Oude Pekela als analyseobject.

De gemeente Pekela en haar inwoners beschrijft hij, extreem en ten onrechte vind ik, vanuit een uiterst negatief perspectief: Volgens Rossen zou Pekela door het ineenstorten van de kartonindustrie een negatieve subcultuur hebben ontwikkeld, gekenmerkt door hulpeloosheid en passiviteit. Statistieken waarin het destijds hoge percentage werkloosheid vermeld werden, lijkt Rossen op te voeren als bewijslast voor zijn opvatting over de attitude van de Pekelders.

Pekelders zouden zich door het leven bedonderd voelen. Er zou ook een primitieve populistische politieke onderstroom bestaan in deze gemeente. Pekela zou daarom geen typisch Nederlands dorp zijn.

M.a.w., volgens de informatie van deze auteur over Pekela en haar inwoners zijn alle ingrediënten voor het ontstaan van massahysterie aanwezig...toch?

Vervolgens legt Rossen zijn visie op de gebeurtenissen in Pekela uit. Hij beschrijft het gehele proces in de vorm van het proces waardoor massahysterie kan ontstaan. Zijn conclusie is dan ook dat er in Pekela geen sprake is van seksueel misbruik op grote schaal en dat er sprake is van massahysterie. Zijn boek krijgt als omslag een in de mist gehuld Oude Pekela waarmee Rossen zijn verhaal lijkt te willen ondersteunen.

De beschrijving die Rossen van Pekela geeft, klopt niet met mijn visie op dit prachtige dorp met haar, niet minder dan in de rest van Nederland, overwegend weldenkende bevolking.

Een andere en vooral positieve blik op Oude Pekela:

Wanneer u Pekela nadert ziet u allereerst de kerktorens, de watertoren en nog enkele fabriekspijpen van weleer de skyline vormen. Bossen en uitgestrekte landerijen geven dan in het hart van degene die aan komt rijden alvast de rust waarvoor velen hier met plezier wonen.

Eenmaal in het centrum van het dorp ontmoet je de geest van “voorwaarts en niet vergeten, die het dorp en haar bevolking zo kenmerkt. U rijdt langs het kronkelende oeroude gekanaliseerde riviertje Pekelder Aa naar het centrum van het dorp. Een prachtige ervaring. Het gekanaliseerde riviertje werd vroeger gebruikt door de bloeiende scheepvaart destijds. Nadat de scheepvaart zijn bloeitijd had gehad, werd het riviertje als afvoerweg gebruikt door de nieuwe bron van inkomsten: de kartonindustrie.

Op een gegeven moment hadden velen last van de vervuiling van het eens zo mooie kanaaltje. Besloten werd het riviertje niet te dempen maar juist in ere te houden en het water te zuiveren. Zo komt het, dat u rijdend over het kronkelende weggetje langs het gekanaliseerde riviertje, allerlei bootjes in het water ziet, variërend van spelevarende kinderen in rubberen bootjes tot surfplanken, toerbootjes en heuse mooie jachten. In de haven van Pekela is het zomers een drukte van jewelste. Het karakteristieke Groningse veenkoloniale

Creative Counseling
Sjoukje Drenth Bruintjes

www.counselingpraktijk.nl

dorp trekt zomers aardig wat vakantiegangers. Natuurlijk kunt u ook hier de Hollandse klompjes kopen en staat er middenin het dorp een prachtig gerestaureerde molen waarvan de wieken tot ver in de omtrek te zien zijn. De woonwijken aan de verschillende waterpartijen, aansluitend op de Pekelder Aa, maken het woongenot in Pekela compleet.

De kartonindustrie heeft zijn beste tijd gehad, maar evenals na het instorten van de scheepvaart ooit, heeft Pekela en haar bevolking wederom nieuwe invulling gegeven aan bestaande zaken: In de fabrieken van weleer huizen nieuwe en bijzondere industrieën.

Er zijn enkele nieuwe industrieterreinen waar u ondernemend Pekela op z'n best kunt waarnemen. Last but not least is er het winkelcentrum, waar u alles van uw gading kunt vinden. Verder is Pekela beetje bij beetje groeiende naar het karakter van een forensendorp. Velen hebben hun baan in omliggende steden zoals Groningen, Assen, Emmen als ook Veendam en Winschoten.

De bevolking is volgens mij, anders dan Rossen beschrijft, juist veerkrachtig... juist in moeilijke tijden altijd volhardend en zonder flauwekul op weg naar betere tijden.

De nuchterheid, volhardendheid en veerkracht van dit dorp alsmede haar bewoners zorgen voor een overwegend gezond klimaat. Natuurlijk, ook in Pekela is er weleens iets wat eens wat minder gaat... en niet alleen in de provincie Limburg of de stad Rotterdam maar ook in Oude Pekela uit zich onvrede met de Nederlandse politiek wel in een percentage stemmen op de "als anti gevestigde orde overkomende partij". Het is echter een false voorstelling van zaken, vind ik, om op de haperingen in een dorp of stad de loep te leggen. Wat zou er met Amsterdam gebeuren als we die stad alleen van de ietwat mindere kant en dan ook nog uit het verband en met een vergrootglas zouden belichten?

Precies....

Ik vind dat Rossen op zijn zachtst gezegd geen evenwichtig beeld van Pekela en de Pekelders heeft geschetst. Statistieken die hij heeft gebruikt zeggen wel iets over de economische situatie, maar vormen geen vanzelfsprekende statistiek over de attitude van een bevolking. Hierin heeft Rossen mijns inziens o.b.v. economische statistieken teveel zijn persoonlijke vermoeden over de attitude van de Pekelders ingevuld.

Ook vind ik dat zijn verhaal de gemeente Pekela en haar inwoners geen recht doet. De rest van zijn verhaal over de gebeurtenissen en de impact die deze hadden is volgens mijn visie erop eveneens onevenwichtig. De slachtoffers, de ouders van de slachtoffers, de bevolking, de leerkrachten, de artsen e.d. waar Rossen het over heeft, leden volgens mij geen van allen aan massahysterie. Veeleer hadden ze, vind ik, de moed om het gebeuren naar buiten te brengen en de volhardendheid om niet zondermeer te buigen voor reacties zoals die van Benjamin Rossen.

Ik ben van mening dat, mede door de oprechte inborst van de Pekelders, de zedenkwestie niet zondermeer onder de tafel kon worden geschoven.

Dat slachtoffers, ouders van slachtoffers en anderen uiteindelijk de mond niet langer open deden over de situatie, heeft volgens mij meer te maken met het feit dat de druk op hen, vanuit de media, allerlei veroordelende publicaties e.d., te groot werd... dan dat er in Pekela sprake zou zijn geweest van massahysterie en dat er eigenlijk helemaal niks gebeurd zou zijn.

Op het boek Zedenangst van Benjamin Rossen kwam veel heftige kritiek. Professor Karel Pyck uit zijn kritiek op Rossen in het boek van E. B Myers: "*The backlash: Child Protection under Fire*". De conclusie van professor Pyck in dit boek over Zedenangst van Rossen was: "dat Rossen's boek niet meer is dan een boos schotschrift dat bevooroordeeld, slecht gedocumenteerd en onmogelijk te bewijzen is en dat Rossen Oude Pekela massahysterie toeschrijft terwijl Rossen daarin allesbehalve objectief lijkt.

Hieronder volgt en link naar de samenvattende inleiding van het boek:

[Benjamin Rossen: Zedenangst.](#)

De discussie in het kader van backlash of geen backlash, is o.a. of het boek Zedenangst van Benjamin van Rossen backlashmechanismen in werking heeft gezet aangaande de onderwerpen die in dit artikel genoemd worden.

Uw opvatting verneem ik graag, bijvoorbeeld via een e-mail naar mijn adres: counselingpraktijk@planet.nl

Voor meer info zie bijvoorbeeld ook:

[Backlash:](#)

[Sektehulp.](#)

[Kinderporno](#)

[Zedenzaak Amsterdam](#)

[Zedenzaak Oude Pekela](#)

Uw opvattingen en informatie zijn van harte welkom.
Ik zal ze graag gebruiken voor een door mij samen te stellen publicatie.
Alvast hartelijk dank voor uw aandacht en medewerking. Hieronder volgen de contactgegevens:

Counseling en Consultancy Praktijk
Sjoukje Drenth Bruintjes
Brugstraat 11
9665ML Oude Pekela

Tel: 06-55168867
Email: counselingpraktijk@planet.nl

Internet:
www.counselingpraktijk.nl
www.sektehulp.nl
www.slachtofferloverboys.nl

Vriendelijke groet,
Sjoukje Drenth-Bruintjes,
Counselor/coach, exitcounselor, spreker en sportconsultant.

according to my perception

Mijn artikel Skepsis of Backlash, heb ik vele jaren geleden geschreven en staat reeds jaren op het internet. Het is openbaar en het is ook door velen inmiddels gelezen. Einde zomer 2011 las ik dat Margalith Kleijwegt, journaliste van Vrij Nederland, met een boekje over de Pekela affaire zou komen. Ik heb me er natuurlijk direct voor geïnteresseerd. Afgelopen woensdag ontving ik het boekje thuis: "Terug naar Oude Pekela" heet het. Ik heb het inmiddels gelezen en herkende veel van mijn visie en ook van mijn artikel "Skepsis of Backlash" erin.

Margalith Kleijwegt is een journaliste van Vrij Nederland, die met haar "out of the box" artikel over de zedenzaak van Oude Pekela destijds indruk heeft achtergelaten. In ieder geval ook op mijn moeder. Zij las wekelijks Vrij Nederland. Toen het bewuste artikel van Margalith Kleijwegt verscheen, was mijn moeder ziek: longkanker. In 1991 is mijn moeder gestorven aan deze slopende ziekte. Ik was toen hoog zwanger. Mijn dochter is 5 weken na de dood van mijn moeder geboren. Toen mijn dochter bijna 2 jaar was, stierf ook mijn vader aan kanker. Het ouderlijk huis van mijn zus en ik kende toen zijn einde. We hebben het huis verkocht. Toen we het leeg moesten halen, vond ik op mijn oude studiebureautje een open geslagen krant. Het was de Vrij Nederland....met het artikel van Margalith Kleijwegt. Mijn moeder had het artikel op mijn bureautje gelegd. Mijn vader had het zo laten liggen. Ze wisten hoezeer ik meeleefde met Fred Jonker en Ietje Jonker Bakker. Mijn ouders wisten hoe graag ik erkenning wilde voor hen, de ouders en de kinderen die slachtoffer waren geworden. Ook wisten ze hoezeer ik me ergerde aan de zogenaamde deskundigen die de zedenzaak van Oude Pekela naar het land der fabelen verwezen.

Het artikel heeft impact gehad op de wijze waarop ik naar zedenzaak Oude Pekela keek.

Inmiddels zijn er vele jaren verstreken en is er van alles gebeurd. Ik werd zelf, volgens mij door mijn drive om wat hier krom is recht te maken, buitenstaander van een gesloten overkomend systeem dat destructieve controletechnieken gebruikte in een poging om mij de mond te snoeren. Ik mocht niet serieus genomen worden met mijn waarneming van een onwerkelijke overkomende werkelijkheid, die een tipje van de sluier van de zedenzaak van Oude Pekela leek op te laten waaien. Zo kwam en komt het op me over.

Ik heb er 2 dichtbundeltjes over geschreven en uitgegeven: Waves en Een knuffel voor jou.

Voor meer over mijn ervaringen met de mogelijke impact van destructieve controletechnieken, verwijs ik jullie graag naar www.sektehulp.nl

Ik heb het boekje " Terug naar Oude Pekela" met veel emotie gelezen. Ik las over Margalith's perceptie van de gebeurtenissen in Oude Pekela. Ze bereikt, vind ik, met haar boekje de erkenning die de slachtoffers van toen verdienen. Het is duidelijk: Geen massahysterie in Oude Pekela. Ze geeft in haar boek, volgens mijn inzichten, ook aan dat sommige wetenschappers en "skeptici" de werkelijkheid overschreeuwden met hun hoon, ongeloof en dat deze mensen de bevolking van Pekela onterecht van massahysterie beschuldig(d)en. Ze beschrijft het bijna zoals ik het schrijf in mijn artikel " Skepsis of backlash" Goed dat ook zij dit schrijft. In een interview op BNR radio hoor ik haar aan het eind een interessante tip geven over een film, waarin het misbruik van kinderen door een man een vraag blijft. De zoon van deze man laat met stukjes film momenten uit hun leven zien. De vraag blijft: "Heeft hij het wel of niet gedaan". Boeiend gegeven.

Mevrouw Kleijwegt's artikel in de Vrij Nederland was destijds scherp en kritisch. Haar boek is meer beschrijvend en laat een aantal zaken open. Zo bekijk ik het.

Volgens mij ligt de werkelijkheid van de zedenzaak Oude Pekela in de herinneringen en percepties van veel verschillende mensen. En al die mensen hebben een andere invalshoek, perceptie. De percepties los van elkaar bieden geen volledig beeld. Net als de stukjes van een puzzel nog geen heel beeld van de puzzel geven. Als we al die verschillende percepties eens op een hoop zouden gooien....dan zou volgens mij de zedenzaak Oude Pekela geen mysterie blijven.

Ik heb voor mijn verhaal en opvatting over de zedenzaak in Pekela gebruik gemaakt van mijn eigen ervaringen als inwoner van Oude Pekela, als lerares lichamelijke opvoeding en sportlerares in dit dorp destijds. Ook mijn contacten met de mensen die hetzij als ouder, hulpverlener of slachtoffer betrokken waren bij de affaire spelen een belangrijke rol naast de bestudering van allerlei internationale literatuur m.b.t. deze onderwerpen.

Noemen wil ik de volgende 2 artikelen:

- Experiences with ritualist child sexual abuse: a case study from the Netherlands
- Effects of ritual abuse: The results of three surveys in the Netherlands.

van Fred Jonker en Ietje Jonker-Bakker.

Ook wil ik verwijzen naar de opvatting van prof.Karel Pyck: [Geen massahysterie in Oude Pekela.](#)

Tegenwoordig ben ik hulpverlener met een zelfstandige praktijk: Creative Counseling. Ik ben counselor/coach, exitcounselor, spreker en sportconsultant van beroep. Als exitcounselor ben ik gespecialiseerd in de begeleiding van slachtoffers van hersenspoelen, zoals bijvoorbeeld slachtoffers van loverboys en sektes. Ook geef ik voorlichting omtrent dit fenomeen aan scholieren, studenten, hulpverleners e.a. Meer over mijn praktijk, visie en werk kunt u vinden op:

www.counselingpraktijk.nl

www.sektehulp.nl

www.slachtofferloverboys.nl

Het hier geschrevenen is geschreven:

According to my perception

Sjoukje Drenth Bruintjes.